

Снегът и гаргите.

Навред била студена зима. Дебел сняг покривал земята. Настанало било тежко време за всичко живо, особено за птиците.

Всички гарги били свикани на събрание. Точно на уреченото време задремали цели орляци гарги. Едни дошли подгонени от глад, други — от нямане какво да правят, трети от любопитство.

Събрали се всички.

Една мъдра гарга с голяма глава поискала думата:

„Драги приятелки“, заграчила тя, „вие знаете, в каква неволя сме изпаднали. В това тежко време не можем да намираме нищо за ядене. Много от нас умряха от глад. И за всичко това виновен е снега, който за нищо друго не служи, освен да затруднява живота ни“.

„В дългите безсънни нощи намислих да ви направя следното предложение: да разринем снега и да очистим земята. И в тази работа трябва всички да участвуват. Съгласни ли сте?“

„Да, да!“ загракали всички.

Само един глас се обади:

„Ами как?“

„Сега ще ви кажа“, продължила мъдрата гарга. „Това не е лека работа. Всяка от нас ще взема на гърба си и на крилете си колкото може сняг и ще го отнасяме и трупаме на купчина, додето очистим земята.“

Няколко стари гарги поклатили съмнително глави, ала болшинството възприело предложението на мъдрата гарга и на другия ден се заловили на работа.

Всички гарги, като никога до сега, работили прилежно и сѐ пак едва на осмия ден могли да очистят само една бразда. И храната, която те намерили в браздата, едва стигнала за десетина гладни човки. Много от гаргите се уморили и напуснали другарките си. Минали още осем дена и на мястото не останала нито една гарга.